

పెంకెపిల్ల

“....“పెంకెపిల్ల” అనే కథలో కొసకు ఒక ప్రశ్న వేశాను. ఆ అనుమానం నాది కాదు.”

(కారుణ్యం కథలకు ముందుమాట “నా కథలు” నుంచి)

రామనాథంగారు నాకు మామగారు కాబోతారని ఎరగకుండా వారింట్లో తూర్పువైపు గదిలో అద్దెకుంటూ ఎనిమిదేళ్ళు చదువుకున్నాను. నా హైస్కూలు చదువంతా వారింట్లోనే వెళ్ళిపోయింది. మా పల్లెటూళ్ళో వీధిబడి చదువు పూర్తిచేసి నేను ఎనిమిదో ఏటనే ఇంగ్లీషు చదువు కోసమై బస్తికి రావలసి వచ్చింది. మా నాన్నకు ఇంగ్లీషు చదువంటే ఇష్టమే కాని బస్తి జీవనం ఇష్టంలేదు. అందుకని ఆయన మా అమ్మతో కూడా నావెంట రాలేదు. అంత చిన్న వయస్సునుంచీ నేను హోటల్లోనే తింటూ శని ఆదివారాలు వచ్చినప్పుడు మాత్రం మా వూరు పోతూ కాలం వెళ్ళు బుచ్చాను. మా అమ్మ కూడా పిల్లల విషయమై లేనిపోని ఆరాటాలు పెట్టుకొని తను గోలపడి ఇతరులను కంగారు పెట్టే రకం కాదు.

మా మామగారి చిన్న కూతురు రుక్మిణి అమిత పెంకెపిల్ల. పెంకెతనం కనీసం రెండు రకాలు—మా సేవాళ్ళకు కోపం తెప్పించే రకం ఒకటి. చూడముచ్చటగా ఉండేది మరొకటి. కొంతమంది మా అత్తమామల మాదిరిగా ఏ రకమైనా పెంకెతనం సహించలేరు. రుక్మిణి చేసే అల్లరి నాకు చాలా ముచ్చటగా ఉండేది. ఆమె తల్లిదండ్రులకు తలనెప్పిగా ఉండేది. కొందరు పిల్లలు సహజంగా ఏడుపు గొట్టువాళ్ళయి ఉండి చేస్తున్న పని తప్పని తెలిసి చేస్తున్నట్టు చాటుమాటున అల్లరి చేస్తారు. వాళ్ళని చావగొట్ట బుద్ధవుతుంది. రుక్మిణి తన పెంకెతనం తనే ఆనందించ గలది. ఆ పిల్ల లోపల పొంగుతూ ఉన్న జీవశక్తిని ఆపుకోలేక దాన్ని అల్లరిరూపంగా విడుదల చేస్తున్నట్టుండేది. ఆ పిల్ల పెంకెతనం అనారోగ్యంతో కూడుకున్నది కాదని నా తాత్పర్యం.

రుక్మిణి సాక్షాత్తూ నా కళ్ళ ఎదుట పెరిగిందన్నమాట. నేను వారింట్లో ప్రవేశించే రోజుకు రుక్మిణి మూడు నాలుగు నెలల పిల్ల. అందుచేత నేను కాలేజీలో ప్రవేశించే వరకూ తల్లిదండ్రులను ఆ పిల్ల ఎంత బాగా ఎరుగునో నన్నూ అంత బాగా ఎరుగును. రామనాథంగారు మొదట మొదట ఆ పిల్లచేత అల్లరి చేయించటానికి చాతు కావలసినంత స్వతంత్రం ఇచ్చాడు. రుక్మిణి నా ఆసరా చూసుకుని తల్లిదండ్రులకు కూడా ఎదురు తిరిగి అల్లరి చేస్తుండేది.

రామనాథంగా రెప్పుడైనా నాతో, “దానికి నువ్వట్లా అలుసివ్వకు నాయనా. అది మరీ మితిమీరి పోతున్నది” అంటే నేను “పోనివ్వండి! మీ పెద్దమ్మాయల్లే మళ్ళాగా ఉంటేమాత్రం ఏం బాగుంటుంది?” అని ఆయన్ను సర్దేవాణ్ణి.

రుక్మిణికి స్వేచ్ఛవల్ల కలిగిన లాభం ఏమిటంటే చురుకుతనం. ఆ పిల్ల పైకి చూడటానికి ఎంత చలాకీగా, ఆరోగ్యంగా ఉండేదో అంత చురుకైన బుర్ర కూడా సంపాదించింది. ఆ పిల్ల మగపిల్లలతోపాటు చెట్లూ చామలూ ఎక్కటమూ, చెడుగుడూ, కోతికొమ్మూ ఆడటమూ మొదలైన పనులన్నీ చేసేది. తోడి పిల్లలు ఎవరైనా తనకు తీరని అన్యాయం చేసినట్లు తోస్తే వేరే ఆలోచన యేమీ లేకుండా చెంపమీద లాగి ఒకటి పెట్టేది. పాఠాలు చదివేది కాదు. ఆ పిల్లచేత పాఠం చదివించటం మా ఎవరిచేతా కాలేదు. కాని తన అక్క చదివే పాఠాలన్నీ విని వప్పగించేది. అప్పుడప్పుడు అక్క చదువులో తప్పులుపట్టి మేష్టరుతనం కూడా సాగించేది. ఆ ఎనిమిది సంవత్సరాల కాలంలోనూ ఆ పిల్ల అసహాయత వల్ల ఒక్కసారయినా ఏడిచినట్లు నాకు జ్ఞాపకంలేదు. రుక్మిణితో ఆడుకునే పిల్లల్లో ఎవరో ఒకరు రోజూ ఆమెమీద ఏదో చాడీ తెచ్చేవాళ్ళు. రామనాథంగారికి, ఆయన భార్యకూ మొహమాటం జ్ఞాస్తే. ఎవరు తమ పిల్లమీద చాడీతెచ్చినా తాము పిల్లను మందలించి తీరాలనే. రుక్మిణి నిష్కారణంగా వెళ్ళి ఇంకొకరిని గిల్లిరాదని నాకు బాగా తెలుసును. అందుకని ఆ పిల్ల తల్లిదండ్రులచేత తిట్లూ దెబ్బలూ తినటం ఒకటి రెండు సార్లు చూసి నేను సహించలేక పోయినాను. ఎవరైనా చాడీలు చెప్పితే నేను కేసు విచారణచేసి రుక్మిణివల్ల తప్పులేదని నిర్ధారణచేసి ఫిర్యాదు చేసిన పిల్లలను పంపేసే వాణ్ణి.

ఒక్క విషయంలో మాత్రం నేను రుక్మిణితోపాటు అపరాధనయినాను. చాలా చిన్నతనంలో రుక్మిణికి ఏ విధమైన మనఃక్షేపం కలిగినా దాన్ని పొగొట్టే మిషమీద ముద్దుపెట్టుకోవటం ఒకటి అలవాటు చేశాను. రుక్మిణి ఏదో వంకపెట్టి నాచేత ముద్దుపెట్టించుకునేది. అయిదేళ్ళ రుక్మిణిని నేను ముద్దుపెట్టుకోవటం ఎవరికీ ఎబ్బెట్టుగా తోచలేదు కాని ఎనిమిదేళ్ళ రుక్మిణిని నేను ముద్దుపెట్టుకుంటుండంగా చూసిన ఒక పెద్దమనిషి— రామనాథంగారి బంధువు, చుట్టపు చూపుగా వచ్చాడు— తను చాలా కంగారు పడటమే కాకుండా రామనాథంగారితో కూడా అన్నాడు. మరొకరు అన్న మీదట రామనాథంగారికి ఆ పని ఆటే మంచిదికాదని తోచినట్లుంది. ఆయన నాతో అనటానికి చాతకాక రుక్మిణిని చాటుగా చివాట్లు పెట్టాడు. “ఏమిటది? అట్లా అతని వొళ్ళోకెళ్ళి కూర్చుని ముద్దుపెట్టుకోనిస్తే ఎవరన్నా ఏమనుకుంటారు? ఎనిమిదేళ్ళు వచ్చి ఎద్దల్లే!” అని.

రుక్మిణి సహజంగా తండ్రిమీద తిరగబడి పోట్లాడటమేకాక, ఆయన గోప్యంగా మాట్లాడబోతే తను ఇల్లంతా చిందులుతొక్కి పెద్దపెట్టున అరవటమే గాక, నాతో మానాన్న ఇట్లా అన్నాడని కూడా చెప్పేసింది. నాతో రుక్మిణి ఇదంతా

చెప్పిందని తెలిసిన తరువాత నేను తెలియనట్టు నటించితే నన్ను చూసినప్పుడల్లా ఆయన ప్రాణం చచ్చినట్టుండేదేమోనని, “ఇక రుక్మిణి నాతో అంత చనువుగా ఉండనట్టు చూస్తానులెండి. ఇంకా రెండు నెల్లు ఆ తరవాత మీదయ ఉంటే ఈ మెట్టు దాటి కాలేజీ ఉండనే ఉంది.... అయినా నేను రుక్మిణిని చిన్నపిల్లగదా అని ఎప్పుడూ ముద్దుపెట్టుకుంటూనే ఉన్నాను. ఏ తారీకునించీ మాని ఉండవలసిందో నాకు ఇప్పటికీ తెలియకుండా ఉంది!” అని కాస్త అంటించాను.

ఆయన, “ఆ! దానికింత రాద్ధాంతం ఏమిటి? మా చుట్టం తప్పుపట్టాడని అందరి ఎదటా ఎందుకట్లా మగవాళ్ళమీదికి ఎగబాకుతా వన్నాను. కాని మరేం లేదు. నాయనా! నువ్వంటే సరేననుకో! మరొకరొకరు!....” అని తన్ను సమర్థించుకోజూశాడు.

నేను కాలేజీలో ప్రవేశించిన తరువాత చాల రోజులు రుక్మిణి దగ్గరలేని వెళ్లి కనపడ్డది. ఆ పిల్లకోసం నేను బెంగపడ్డాను కూడానూ. మొదట్లో దాదాపు ప్రతి రోజూ కల్లో కనిపించేది. నాకా పిల్లమీద ఎంత మమకారం ఉందో దూరం వెళ్ళిన తరవాతగాని తెలియలేదు. వారం పదిరోజులు శలవులకు కూడా నేను ఇంటికి వెళ్ళేవాణ్ణి ఆ సంవత్సరం. దారిలో కాబోయే మామగారింట్లో ఒక రోజు ఉండి మరీ మా గ్రామం వెళ్ళేవాణ్ణి. రుక్మిణి వెనుక జరిగిన చిన్నఘర్షణ మర్చిపోక నేను వాళ్ళింటికి వెళ్ళినప్పుడల్లా నన్ను పట్టుకునే వేళ్ళాడేది, నా ఒళ్ళో కూర్చోనే కూర్చునేది. నన్ను అడిగి ముద్దుపెట్టించుకునేది.

అంత పట్టుదల పిల్లను నే నెక్కడా చూడలేదు!

ఆ చలికాలపు శలవుల్లో మా నాన్న నా పెళ్ళిని గురించి ప్రస్తావిస్తూ, “రామనాదంగారికి వాళ్ళమ్మాయిని నీకివ్వాలని ఉంది. నన్నడిగాడు, నీకేమైనా అభ్యంతరం ఉందా?” అన్నాడు.

నాకా వార్త చాలా తృప్తికరమయింది. అంతకాలం వారింట్లో ఉండి వారి కుటుంబం వదిలిపెట్టగానే కలిసిన బంధుత్వం బలవంతంగా తెగకోసుకున్నట్టని పించింది. తరవాత ఒకటి ఆరా రోజు వారింట్లో గడపబోతే అది పరాయి యిల్లే అనిపించింది. కాని వెనకటి మాదిరిగా లేదు. ఏమాత్రమైనా నాకు వెనకటి రోజులు ఇంకా అయిపోలే దనిపిస్తే దానికి రుక్మిణి ఒకతే కారణం.

“నాకేమీ అభ్యంతరంలేదు, నాన్నా!” అన్నాను. నా ఉత్సాహం గమనించి మా నాన్న వెంటనే రామనాదంగారి సంబంధం ఖాయం చేసుకున్నాడు. వచ్చే వేసవిలో పెళ్ళి అనుకున్నారు.

నాకు ఒకటే సంతోషం, రుక్మిణి నాకు మరదలు అయిపోతుంది. పెళ్ళి అయితే మా యిద్దరి చుట్టరికమూ ఖాయం అయిపోతుంది. తరవాత ఎవరూ దాన్ని మార్చలేరు.

బావా మరదలు బాంధవ్యంకంటె దగ్గర బాంధవ్యం మా కిద్దరికీ కలగటానికి అవకాశం వుందని కాని, నేను దాన్ని ఎప్పటికైనా వాంచిం చ బోతానని కాని నేను అప్పట్లో ఏ మాత్రము అనుమాన పడలేదు కద !

నేను మళ్ళీ రామనాథంగారింట్లో అడుగు పెట్టటం స్నాతకం చేసుకున్న పెళ్ళికొడుకునుగా.

మా మామగారి తరపు పెద్దమనిషి మా విడిదికి వచ్చి, “అయ్యో ! ఇంకా ఇట్లాగే కూర్చున్నారేం ? ముహూర్తానికి మళ్ళీ వ్యవధానం ఉండదు లేవండి !” అని ఉచితరీతి ఏదైతే వుందో ఆ రీతిగా మమ్మల్ని కదలదీశాడు. నేను ఆ పెళ్ళివారి వసారాలో అడుగు పెట్టేటప్పటికి లోపల్నించి రుక్మిణి బయటికి వచ్చి నన్ను చూసి క్షణమాత్రం అట్లా ఆగింది.

ఆ దృశ్యం నేనెన్నటికీ మరవలేను. తలంటి పోసుకున్న జుట్టు ఆరటానికి విరబోసుకుని, మొహాన కళ్యాణంబొట్టు పెట్టుకుని, బుగ్గన చిన్న కాటుక చుక్క పెట్టుకుని, కాళ్ళకు పసుపూ పారాణి పెట్టుకుని, కొత్తచొక్కా పరికిణా కట్టుకొని రుక్మిణి కనిపించేటప్పటికి నాకు మతిపోయింది. ఆ క్షణంలో ఊహించగలిగాను. నాకా పిల్లతో ఎటువంటి బాంధవ్యం కావాలని నా అంతరాత్మ వాంచింతున్నదో. రుక్మిణి నన్ను చూసి ఆగిన క్షణమాత్రంలో నా మనస్సులో ఒక ఆశ అట్లా తఱుక్కున మెరిసింది. ఏదో ప్రోగ్రాములో మార్పు జరిగి నేను రుక్మిణినే పెళ్ళి చేసుకో బోతున్నానని ! ఆ ఆలోచన మాత్రంచేతనే నా మనసు ఎట్లా స్తంభించిపోయిందో మీరే ఊహించండి - రుక్మిణి వేసిన వేషం తోడు పెళ్ళికూతురు వేషమని ఆమెను అడగకుండా నా అంతట నేను ఊహించలేక పోయినాను !

ఒక్క క్షణం సేపు తన కళ్ళను నమ్మలేని దానల్లే రుక్మిణి నా వంక అట్లా చూసి ఒక్కపరుగున వచ్చి నా నడుము చుట్టువేసుకుంది....నేను అక్కడ వున్న మనుష్యులను ఎవరినీ లెక్కచేయకుండా రుక్మిణిని ఎత్తుకుని ముద్దు పెట్టుకున్నాను.

ఆ ముద్దు నేను పూర్వం రుక్మిణిని పెట్టుకున్న ముద్దుల జాతిది కాదు. కాని, పాపం, రుక్మిణి ఆ తారతమ్యం గ్రహించగల స్థితిలో లేదు.

నా వివాహం ఆయిన మరుసటి సంవత్సరమే రుక్మిణి వివాహం జరిగింది. మా మామగారు ఆ పిల్లకు మంచి సంబంధం - పెద్ద కూతురికన్న మంచి సంబంధం - తెచ్చాడని ఆయన బంధువర్గం అభిప్రాయ పడ్డట్టు విన్నాను. రుక్మిణి మొగుడు నాకంటె తప్పకుండా అందమైనవాడు. వస్తుతహా అతనికి నాకు ఉన్నంత ఆస్తి లేక పోయినా అతని బంధువర్గంలో చాలా గొప్ప గొప్ప ఉద్యోగస్తులున్నారు. నాకంటె కాస్త వై గ్రేడు కుటుంబీకుడనే చెప్పాలి.

కాని మా షడ్డకుడు కొన్ని కొన్ని విషయాల్లో అదోరకం మనిషి. దాచాలని ప్రయత్నం చేసేవాడే కాని అతను గర్వి అని అతని ప్రతి పనిలోను అతను ఉచ్చరించే ప్రతి మాటలోనూ స్పష్టంగా స్ఫురిస్తూనే ఉండేదీ, గ్రహించగలవాడికి. అతనికి

ప్రత్యేకంగా దేన్ని గురించి సుమారుగానైనా తెలిసినట్టు కనబడలేదు. ప్రతిదాన్ని గురించి ఏదో మాట్లాడాలని ప్రయత్నించేవాడే కాని అతని అభిప్రాయాలన్నీ జన సౌమాన్యం యొక్క అభిప్రాయాలుగానూ, అతని అభిరుచులు కూడా తుమ్మాయి జగ్గాయిగాళ్ళ అభిరుచులుగానూ తేలినై, కాస్త విచారించిన మీదట. అతనికి ఖచ్చితమైన అభిప్రాయాలు లేనేలేవు. అవి ఏ గాలి ఎటుకొట్టితే అటు మళ్ళేవి. అతనిలో నేను గమనించిన మరొక విశేషం ఏమిటంటే, ఎవరితోనైనా ఏ విషయమైనా తర్కించటం జరిగితే అవతలవాడు ఎన్ని కారణాలు చూపించినా వాడితో ఏకీభవించక, వాడి తర్కం మరొకడితో తర్కించేటప్పుడు ఉపయోగించేవాడు. ఆడవాళ్ళు చదువుకోవటం చాలా అనర్థం అని నాతో వాదించి నేనెంత చెప్పినా వినక, మర్నాడు నా సమక్షానే ఇంకొకరితో ఆడవాళ్ళు చదువుకు తీరాలని వాదిస్తూ నేను చెప్పిన కారణాలే చెబుతున్నాడు.

అన్నిటికన్నా విచిత్రమైన విషయమేమిటంటే నేను తనను చూసి అసూయ పడుతున్నానని అతనికొక అభిప్రాయం ఎట్లా పడ్డదో పడ్డది. తనకు నామీదగల ఆధిక్యత నా ఎదట మరుగు పరచి నా అసూయను ఉపశమింప చెయ్యటానికి విశ్వ ప్రయత్నం చేసేవాడు !

నేను అతన్ని చూసి ఒక్కండుకే అసూయ పడ్డాను - అతను రుక్మిణి భర్త అయినందుకు. అందులో అతని ఆధిక్యత నాకేమీ కనిపించలేదు.

ఇంకా కొద్ది రోజులకు కాపరానికి వెళ్ళుతుందనగా రుక్మిణి మా యింటికివచ్చి ఒక వారం రోజులున్నది. ఆ రోజుల్లో ఆమె తన అక్కను బాగా కోప్పడేది ప్రతి దానికి.

“ఈ కూర ఇట్లా చేశావేం, అక్కయ్యా ! బావకిట్లా సయించదు!.... ప్రతి దానిలోనూ ఇంత కారం వేస్తావేం? బావకు కారం పడదు!.... పూరి లెండుకు చేస్తున్నావే? బావకు పూరిలు తినటం అంటే తగనిమంట!.... బావకు ఈ సగ్గు బియ్యపు పరమాన్నం కంటే బియ్యపు పరమాన్నమే ఇష్టంగాదూ?”

రుక్మిణి అట్లా మాట్లాడుతుంటే నాకు కడుపులో చెయ్యిపెట్టి కలియబెట్టి నట్టుండేది. పిచ్చిపిల్ల! ఆ వారం రోజుల్లోనూ తన అక్కను తన మాదిరిగా చేసి పోదామని !

అప్పటికి కూడా రుక్మిణికి నామీద అభిమానం కాని వెనకటి పెంకెతనం కాని ఒక్కరవ్వయినా పోలేదు. తను వెనకటి మాదిరిగా నన్ను పట్టుకుని ఊగటానికి లేదని కూడా ఆ పిల్లకు అర్థం కాలేదు. నేను జాగ్రత్తగా తప్పించుకుని తిరగకపోతే రుక్మిణి నా భార్య నిష్కారణంగా అనుమాన పడేటట్టు చేసేదే!

రుక్మిణి ఒక విధంగా చాలా దురదృష్టవంతురాలు. అనేక విధములైన అదృష్టాల్లో ఒకటి ఏదంటే మన సుఖం ఎవరెవరి మీద ఆధారపడి ఉంటుందో వారికి మన స్వభావం నచ్చేటట్టు మనలను మనం మార్చుకోగలగటం. రుక్మిణి వంటి మనిషి

ఎవరి కోసమూ మారలేదు. ఆ రకం నేనెరిగినంత వరకు నేనొకణ్ణి తప్ప మరెవరూ ఆమోదించలేదు. రుక్మిణి సుఖం నామీద ఆవగింజంత కూడా ఆధారపడి లేదు.

ఆ పిల్ల తల్లిదండ్రులతో సుఖపడలేదు. భర్తకూడా ఆమెను సుఖపెట్టలేదు. అసలే చపలచిత్తుడు, ఆలోచనా శక్తిగానీ, గ్రహణ శక్తిగాని లేనివాడు. అతనికి భార్య ఏ మాట మాట్లాడినా అనుమానంగానే ఉండేది. తన్ను భార్య చులకన చేస్తున్నదనీ, ఆమెకు పాపభీతిలేదనీ, చాలా “విడిచేసిన మనిషి” అనీ అతనికి భార్యను గురించి అనుమానం కలగటం మొదలు పెట్టింది. అతని అనుమానం నా మీదికి తిరగటానికి ఎంతోకాలం పట్టలేదు. రుక్మిణి తనకు నామీద గల అభిమానం భర్తదగ్గర ఏమాత్రమూ దాచినట్టు కనిపించదు. చివరకు నేను అతన్ని చూసి అనూయపడటం అబద్ధమై, అతను నామీద అనూయ పడటం నిజమైంది.

అతను భార్యను తిట్టకుండా కొట్టకుండానే చాలా వేచుకుతిన్నాడు. ఒక్క సంవత్సరకాలంలో ఆమె ఉత్సాహం పూర్తిగా విరిచేశాడు.

నేను పనిమీద వాళ్ళ ఊరు వెళ్ళవలసి వచ్చింది. సహజంగా నేను వాళ్ళింటికే వెళ్ళాను. అదే నేను రుక్మిణి కాపరం చేస్తుండగా మొదటిసారి చూడటం. ఆమెను చూడగానే నాకు దాదాపు కళ్ళనీళ్ళ పర్యంతం అయింది. మా షడ్డకుడు బయటికి వెళ్ళాడు.

“రుక్మిణి.... ఎవరు నిన్నిట్లా మార్చింది?”

“అంత మారిపోయినానా?” అన్నది రుక్మిణి చెక్కిళ్లు తడువుకుంటూ.

ఆ సమయంలో మా షడ్డకుడు ఎదట ఉంటే హత్య చేతామనిపించింది. అతను రుక్మిణిని చేసిందేమిటి? ఆ మార్పుకు అతనే కారణమని నేను గ్రహించలేనా?

“మారిపోయినావా? లేదు, సొంతంగా చచ్చిపోయినావు.... ఎందుకిట్లా అయిందీ?”

రుక్మిణి ఏం చెబుతుందీ?

మా షడ్డకుడు ఇంటికి రాగానే నన్ను చూసి పరమానంద భరితుడై నట్టు కనిపించాడు.

నేను భోజనం చేసి పనిమీద వెళ్ళాను. నా పని నాలుగయిదు రోజులు పట్టేట్టు కనిపించింది. ఆ రాత్రి నేను హోటలుకు వెళ్ళుతానంటే మా షడ్డకుడు కాదు, కూడదు, ఈ నాలుగు రోజులూ మా యింట్లోనే ఉండాలి అని నన్ను నిలిపివేశాడు. అతనికి మారు చెప్పటం నాకిష్టం లేకపోయింది. రుక్మిణి మొఖం ఏం సూచిస్తుందోనని ఆమె వైపు తిరిగేటప్పటికి ఆమె మొగుడి వీపువంక మూడో కన్ను తెరిచి చూస్తున్నది. నాకదేమిటో అర్థం కాలేదు.

మర్నా డుదయమే అతను కాఫీ అవీ తెప్పించి ఆ పని పూర్తి కాగానే ఊళ్ళోకి వెళ్ళాడు.

అతను ఇల్లు దాటగానే రుక్మిణి నా దగ్గిరికి వచ్చి నాతో కాసేపు మాట్లాడా అన్నది. కానిమ్మన్నాను. అప్పుడామె తన భర్త గొడవ అంతా చెప్పుకొచ్చింది.

“నువు నిన్న నన్ను చచ్చిపోయినా నన్నావు జ్ఞాపకం ఉందా? నాకు సాక్షాత్తూ అట్లాగే ఉంది, బావా! మీ తమ్ముడుగారు నేను చేసిన పనికల్లా ఆడిన మాటకల్లా తప్పుపడతారు. కారణం ఏమిటో తెలియదు. నాకు కొంతకాలం నించీ జంకు కలుగుతున్నది. నా మనస్సు అందరి మనస్సుల వంటిది కాదేమో, నేను వట్టి పాపిష్టిదాన్నే మోసని. నువ్వు నన్ను చిన్నప్పటినించీ ఎరుగుదువు కదా? నాలో పాడుగుణాలు ఏమేమి ఉన్నయ్యో చెప్పు! నువ్వు చెప్పితే నాకు నమ్మకం. నా తప్పులేమిటో దిద్దుకుంటాను.... చిన్నప్పటి రోజులు ఎంత బాగుండేవి!.... నీ కళ్ళకు కూడా నేను పాపిష్టి దానల్లే కనిపిస్తున్నానా? వెనక నన్ను చూసినట్లు చూస్తావా, బావా! చూడవు కాదూ? ఆ రోజు లెంత బాగుండేవి?.... అప్పుడు భయం ఏమిటో ఎరగను. నా కిప్పుడెందుకింత భయం?.... నువ్వు వచ్చినప్పటి నించీ నాకు మళ్ళీ ప్రాణం వచ్చినట్టుంది! నాకు ఇల్లంతా చిందులు తొక్కాలనే పించింది. ఇంతలో ఆయన వచ్చారు. తరవాత నువ్వెక్కడికో వెళ్ళావు. ఇవ నువ్వు వెళ్ళినప్పటినుంచి, బాబూ, ఏం మాట్లాడారనుకున్నావు? చాలా సేపు నాకేమి అర్థంకాలేదు. ‘నీకోసం వచ్చారే మీవారు!’ అంటారు! మీవారు అంటే నీ మొగుడని అర్థంకాదు, బావా? అట్లా అంటం తప్పు కాదూ! నాకు వళ్ళు మండి పోయింది. ‘అవును! నా కోసం ఎందుకురాడు? మా బావకు నేనంటే ప్రాణం!’ అన్నాను. ‘నీకో?’ అన్నారు. ‘అయ్యో, బాగుందే నాకూనూ!’ అన్నాను. ‘ఆయన మొహం చూసేటప్పటికి ఎంత దైర్యం వచ్చిందీ?’ అన్నారు. నిజంగానే నా కెంతో దైర్యం వచ్చింది. బావా-నువు నమ్ముతావో నమ్మవో.... ఆ కోపం మళ్ళీ నా మీదే చూపించటం, నీతో చూడు ఎంత ఆపేక్షో! ఎట్లా మర్యాద చేస్తారో ఉండమని!

మనం నిజంగా మళ్ళీ చిన్న పిల్లలం అయితే?....(ఆదుర్దాగా) నువ్వు నన్ను మళ్ళీ వెనకటి మల్లే ముద్దు పెట్టుకుంటావా, బావా?”

“అ! పెట్టుకుంటాను!”

రుక్మిణి మొహాన ఒక విదమైన తృప్తి వచ్చింది. తృప్తి అనుభవిస్తూ కాస్సేపుంకి, అకస్మాత్తుగా, “నీకు నిజంగా నేను పాపిష్టిదాన్ననిపించటం లేదుగా?” అన్నది.

“లేదు, రుక్మిణి!”

వెనక రుక్మిణి ఎంతో తెలివితేటలు కలదిగా చురుకుగా ఉండేది. ఆ రుక్మిణినా ఈ మాట్లాడేది అని ఆశ్చర్యపడసాగాను. అతను ఆమెను ఇట్లా ఎట్లా చెయ్య గలిగాడు?

రుక్మిణి మళ్ళీ నావంక తిరిగి అనుమానిస్తూ “నన్ను ఒక్కసారి వెనకటి మొస్తరుగా ముద్దు పెట్టుకుంటావా బావా?” అన్నది.

నేను ఆశ్చర్యపడి “ఎట్లా పెట్టుకోగలను, రుక్మిణి?” అన్నాను.

“నువ్వు కూడా నన్ను పాపిష్టిదాని కిందనే కట్టేశావు! ఎందుకు అబద్ధం ఆడుతావా?” అన్నది రుక్మిణి పుట్టెడు దిగులుతో.

“అది నాది కాదు. నువ్విప్పుడు పెద్దదానివి కాలేదా? నేను నిన్ను ముద్దు పెట్టుకోవటం తప్పు కాదా?”

“వెనకనో?”

“అప్పుడు పెట్టుకున్నదారివేరూ! అప్పుడు చిన్న పిల్లలం!”

“అట్లాగే ఇప్పుడూ పెట్టుకో!.... ఏమీలేదు, బావా ఎట్లాగైనా నేను వెనకటి దాన్నేనని నమ్మేటట్టు చెయ్యి.”

“నేను చెయ్యలేను. ఆ మాటంటే ఆ లోపం నీలో ఉందనుకోకు! నాలోనే ఉంది. నా మాట నమ్ము!”

“నీలోనా? నేను నమ్మును. నువ్వేం మారావా?”

“ఏం మారానా? నేను నిన్ను వాంఛించటం నేర్చుకున్నాను. నువ్వు నాకు కావాలి. కాని నిన్ను నోరు తెరిచి అడిగేటందుకు కూడా దమ్ములేదు నాకు. నేను వెనకటి వాణ్ణికాను. ఇప్పుడు నువు వెనుకటి మాదిరిగా నా ఒళ్ళో కూర్చుని నన్ను ముద్దు పెట్టుకోనిస్తే నాకు నీ మీద గల మోహం కట్టలు తెగిపోతుంది. నేను వెర్రి వాణ్ణిపోయి నిన్నూ నన్నూ కూడా అపాయకరమైన స్థితిలోకి తెస్తాను. నీ బంధువులూ నా బంధువులూ తలలు పగలకొట్టుకోవలసి వస్తుంది!.... ఇంత విపులంగా ఇది నా చేత వచ్చింది నీ పెంకె పట్టు సాధించావు. తృప్తి ఆయిందా?”

రుక్మిణి నా వంక ఒక్కక్షణం దీనంగా చూసింది.

“అప్పుడే నేనంత పెద్దదాన్నయినానా, నీకు....! ఇంకేం అదే పాపిష్టిదాన్ని కావటమంటే! నువు కనుక్కోలేక పోయినావు!” అన్నది రుక్మిణి.

రుక్మిణి అన్న మాటలో నిజం లేదా?

ముద్రణ :

ప్రచురణ : కారుణ్యం కథల సంపుటిలో,

యువ కార్యాలయం, తెనాలి, ఫిబ్రవరి 1937